

Et in arcadia ego.

Vinden tjuiter över västra Frankrike. Det är den 23:e februari 1244. Låt oss zooma in på ett litet sällskap. I de franska Pyrenéerna, utanför en by vid namn Montsegur, i en gammal stenfästning, i ett fuktigt stenrum, vid bordet precis bredvid eldstaden sitter ett tjugotal människor. Sex av dem är kvinnor, resten män i skiftande åldrar, allt i från den knappt vuxne, mörke pojken med de gröna ögonen till den vithåriga man som står vid högsätet. Alla är de klädda i de heligas mörkblå ämbetsdräkter. Alla är ytterst allvarliga. Vid den vithåriga mannens högra sida sitter en kvinna. Med rak rygg och hårt ansikte flankerar hon honom. Hon har en aura av stolt styrka omkring sig och de andra betraktar henne respektfullt, närmast med vördnad. Hennes namn är Maria, och hon är en av de karaktärer vår saga spinner runt. De andra sitter här också. Den runde, glade Simon med de vänliga ögonen och fullmånansiktet. Gaston med sitt kraftfulla, väderbitna ansikte stelnat i en mask av oro. Emmanuel tankfullt stirrande ut i tomma intet, med sin starka hand som alltid vilande på svärdsfästet. Han är den enda som inte har ämbetsdräkt. Han innehar nämligen inte ens ämbetet, men hans vapenrock är i samma blå ton som de heligas klädnader. De är våra hjältar. Ska vi låta dem vägleda oss? Låt oss ta en titt på deras kommande öden.

Scen 1: Rådslaget

Charl har kallat till rådslag. Av de som sitter på fästet har han bara samlat de som han litar mest på. Han kan inte ta risken att något som sägs i detta rum sprids utanför fästets murar. Snabbt förklarar han att situationen är ohållbar, något som alla inblandade redan gissat, och styrker även vikten av att inte låta arvet och värvet gå förlorat. Någon måste föra både graalen och kunskapen i säkerhet. Skatten är redan i säkerhet, och två av landets heliga med den, men de ensamma kan inte vägleda och fostra graalen, även om han snart är en ung man. Han poängterar vikten av att Maria inte viker från den unge pojkens sida. Under rådslagets gång kommer en del förslag på vad som skall göras med den helige graal. Claudia föreslår att han ska föras ut ur fästet redan följande natt, men hon röstas ner. Den helige måste vigas till sitt värv vid vårfesten den 14:e mars. Ingen tänker dock låta honom fly ensam över Pyrenéerna, med korsfarare i hämlarna. När Charl ber om förslag till vem som ska följa med Maria och den lille hoppas vi att karaktärerna föreslår varandra, eller möjligen sig själva. Om så inte är fallet kommer Patrick att föreslå Gaston med moti-

veringen att han är gammal nog att veta något om världen en ändå ung nog att orka med färden. Charl kommer att föreslå Simon som kunskapskälla och, outtalat, för att hålla ett öga på den hetsiga Maria och den bittra Gaston som går i hennes ledband. Där någonstans kommer Claudia att komma med ett sarkastiskt uttalande om Graalens säkerhet och föreslå att de skickar med Emmanuel för att föra deras svärd. "Korsfararna är beväpnade, då måste vi också vara det." Hortense kommer att vilja skicka med Julie, men Julie kommer att vägra. Hon tänker inte försöka fly från sitt öde av ren feghet. Efter lite efter snack avslutas mötet.

Min förhoppning är att våra hjältar efter detta sätter sig och snackar ihop sig lite. Om så inte är fallet kan du skynda på händelseförloppet. Tänk på att en av

grundförutsättningarna för att hela scenariot klaffar är rollspelandet. Utan karaktärsspelande är Et in Arcadia Ego knappast något att öda sin tid på.

Scen 2: Lancards besök

Någon gång under de kommande tre dagarna kommer Lancard, en av de som närvarade vid rådslaget att söka upp dem, helst ihop, men om karaktärerna bara vägrar vistas i samma rum så när så många så möjligt är närvarande. Dock kommer

han att undvika att konfrontera Maria om inte Simon är med. Lancard är förrädare. Han är hos karaktärerna för att försöka få reda på var den hemliga vägen ut ur fästet går, och när de ska bege sig, mer exakt. Detta är information som Charl kommer att ge dem betydligt senare. Lancard är mycket trevlig, uppför sig öppet och otvunget och invagar karaktärerna i falsk säkerhet genom att kommentera Emmanuels svärd, visa intresse för Simons studier, småprata med Gaston, väva in sina frågor i kallprat, alternativt spela orolig å karaktärernas vägnar. Trots allt har de varit vänner hela den svåra tiden.

Under de kommande dagarna kommer många att vilja tala med dem. Hortense kanske kommer med lite lugnande te för Marias nervösa mage, Julie kanske kommer för att tala med Gaston eller Simon, till och med Claudia kan komma in och fälla några sarkastiska, men välvilliga, kommentarer om deras färd och deras allmänna fel och brister. Det är ett livligt socialt liv på fästet, folk behöver varandra när de känner sig trängda och rädda. Se till att så pass många

besöker dem och ställer frågor om deras färd att de inte blir så misstänksamma över Lancards frågor, samt ger dem lite fler att misstänka när de sakta börjar förstå att det fanns en förrädare på Montsegur. Det är bland annat för detta som jag bifogat personlistan. Kasta in den du finner lämplig.

Scen 3: Förberedelserna börjar

En dag i slutet av februari kommer Maurice som i förbifarten att säga något viktigt till Maria. Den lille pojken är lika medveten som de andra om fästets situation, och han påpekar för Maria att han måste ge sig av. Han berättar också för henne att han inte kan ge sig av innan den 14:e Mars, då han tänker ta emot sitt arv på vårdagjämningen. Han ska trots allt fylla tolv på vårdagjämningen och han måste vara en kung av Merovingerna när han skickas ut från det trygga fästet. Varje försök att få honom att ändra sig kommer att falla dött, för, som han säger: Annars kommer all vår strävan att gå om intet.

Ingen av oss vet ju hur Maria kommer att reagera på detta, men den lilles ord står fast. Charl bestämmer sig för att låta skicka iväg sällskapet natten efter vårdagjämningen. Om Maria själv söker upp sin gamle mästare och berättar den lilles ord kommer han att fatta sitt beslut efter hennes redogörelse, om hon istället försöker förringa den lilles ord eller inte nämner dem alls har han redan fattat beslutet om avresan tidigare.

I månadsskiftet kommer ett bud från korsfararna. Alla som är beredda av avsäga sig sin tro och svära sin trohet till Roms heliga kyrka kommer att få gå fria från fästet, alla andra kommer att avrättas. Du kan som spelledare själv välja om någon av karaktärerna ser budet rida fram till borgen och läsa upp sitt meddelande eller om karaktärerna och alla andra samlas ihop av Charl och detta förkunnas

inför dem av honom. En smidig modell är ju att låta Maria få syn på honom under sin dagliga rundvandring på borgkrönet. Hon kommer för att hälsa solen och dagen välkommen och hon ser en budbärare från de kristna. Det kan ju även tolkas som ett omen.

Hur ska då detta bemötas? Charl, och de flesta andra på fästet är övertygade om att resan måste uppskjutas till dagen efter den 14:e. Alltså tar Charl och, något som är ovanligt honom, tar saken i egna händer. Utan att tala med karaktärerna bestämmer han sig för att ge en gisslan i de drygt fjorton dagarna som är kvar för att på så sätt skjuta upp borgens kapitulation. De kristna får femton katarer i utbyte mot fjorton dagars frist. Om någon av borgens innevånare blir annat än passiva avrättas gisslan.

Karaktärerna kommer inte att vara medvetna om detta förrän Julie kommer för att ta avsked till Simon. Hon har själv valt att vara en i gisslan och vill säga adjö en sista gång. Låt gärna detta bli en känslsam scen, låt Julie symbolisera allt det som karaktärerna mister och lämnar bakom sig. Hon skall dö, tillsammans med de andra för sin tros skull, men de ska fly, ensamma söka sig upp i bergen med en plikt som bara ligger på dem.

Julie och de andra i gisslan förs ut ur borgen och tillfångatas av korsriddarna strax utanför Montsegurs murar. Karaktärerna står med Charl och ser dem forslas bort, medvetna om att de aldrig kommer att ses igen.

Scen 4: De sista dagarna

De sista dagarna kommer allt fler av deras gamla vänner för att säga sitt personliga adjö. Vissa beger sig med ett sorgset leende och ett Lycka till, andra gråter, tjuger och förklarar dem sin eviga vänskap. Alla tacklar sorg på sitt eget sätt och det är upp till dig vilka du vill slänga in för

avskedet och hur de reagerar. En som inte kommer är Patrick som väntar med sitt avsked till det bittra slutet.

Scen 5: Charls order

Charl berättar för dem att de ska bege sig ut från borgen natten efter kapitulationen och sedan bege sig upp på en liten bergsväg som kommer att leda dem till ett litet pass ned till låglandet. Detta pass kommer att vara vaktat av katarrogna som där ska ge dem en eskort på två beväpnade män. Därifrån ska de bege sig till ett litet värdshus i byn Renne de Chateau där de ska lämna alla bevis på att de är katarrogna till en man vid namn Javier som kommer att vänta dem och känna igen dem. Dit ska de också forsla kopior på skrifter om den katariska tron. Charl tror inte själv att hans tro ska överleva korståget och vill att något ska sparas åt omvärlden. Därifrån ska de av Javier få hänvisningar till Lombrives heliga grotta där heliga ska vänta dem.

Scen 6: Festen

Den 14:e Mars är en stor dag år 1244. Det är vårdagjämning och Maurices födelsedag. Mitt på dagen inleder Charl med en gudstjänst, innan han hälsar den helige och önskar honom lycka till på sin första dag som kung. Maurice är mycket samlad under hela tillställningen men Maria som är honom närmast ser att han är både nervös och rädd. Efter gudstjänsten går graalen, karaktärerna och några heliga ned under Montsegur. Charl är naturligtvis också med. Där, under fästet i en slags källare ligger en sarkofag. Den är smyckad med en liggande staty, föreställande en kvinna. Hennes hår är smyckat med filigranguld. Charl vänder sig mot Maurice, med orden: "Hälsa din moder" Maurice faller på knä, lägger ena handen på kvinnans hand. "Jag hälsar Er, moder. Blod av mitt blod. Giv min styrka och välsigna din son"

Den enda som ser något är Maria och graalen, ingen annan ser något speciellt alls, men plötsligt börjar statyn stråla, med en glans som innefattar även den knäböjande pojken. En kvinna svävar i ljus över kistan, Hon är klädd i judiska kläder och hennes hår är skylt med ett änkedok, hennes blick är varm när hon ser på sin ättling. Det är Maria Magdalena som välsignar frukten av sin och Jesu kärlek. Sedan reser han sig upp, och han verkar plötsligt större där han står, som den heliga person våra karaktärer tror att han är. Jag som SL skyller på trons makt.

Efter detta leds de alla upp igen och festen börjar. Det är fästets sista ransoner som festas upp. Maurice försvinner dock ganska snabbt upp på sitt rum för att be och tänka. Det har varit en stor dag för honom.

Senare under kvällen leder Charl med sig Simon ned till graven ensam och öppnar kistan. I den ligger lite mörkt kvinnohår ingjutet i glas. Charl förklarar att det är Maria Magdalenas hår, och en symbol för Merovingernas hår, det som ger dem deras styrka. Det måste skyddas, Maurice måste ha det och han ber Simon att bära det med sig när han beger sig. Han ber också Simon att inte berätta för de andra om vad han för med sig om han inte själv håller på att dö eller riskerar att fångas in. Allting måste skötas

mycket diskret och han får inte lämna det till någon utom någon av de andra karaktärerna eller de heliga i Lombrives heliga grottor. Sedan återvänder de till festen.

Under festkvällen kommer också Patrick för att säga adjö, och det är en gråtmild scen mellan Gaston och hans son. Det som sägs är ganska standard, fast lite mer fåordigt eftersom Patrick inte är så svulstig av sig och de båda är ganska trötta, rädda och ledsna. Dock säger Patrick vid ett tillfälle: "Far, ta hand om modern." Om Gaston frågar ut honom svarar han mycket undvikande. Han menar naturligtvis: "Ta hand om Maria", eftersom Patrick

mycket väl har förstått faderns känslor för henne, men inte vill generera honom eller nämna det förbjudna som fysisk attraktion är för de heliga. Dessutom ser han på Maria som en moder, graalens moder och en symbol för de heligas moder.

Scen 7: Väntan

Natten mellan den 14:e och den 15:e leder Charl dem in i ett lönnrum i muren på fästets baksida. Det är ett utrymme på ungefär tre gånger fyra meter med en brits och några filter. En av stenarna är så pass lös att man kan ta bort den och spana ut. Där ligger också packningar och mat för ungefär en vecka i bergen. Där ligger också smycken nog för att klara sig i alla fall en livstid om man säljer dem och inte lever i överflöd.

Maurice kommer att börja gråta, trots den kungavärdighet han nyss fått sig given. Liten och rädd kommer han att krypa ihop i Marias famn.

Natten går, och med jämna mellanrum hörs det steg i korridoren utanför men aldrig kommer någon in. Sedan kommer morgonen. Om karaktärerna sovit under natten kommer de att väckas av det lätta ljudet av sång. De dödsdömda katarerna sjunger sin lov medan de går mot döden. Snart hörs också skrik och den tunga stanken av bränt människokött sprider sig i rummet. Maurice börjar gråta än häftigare och låt gärna Gaston bli påmind om att hans son är därute. Beskriv ljudet av över tvåhundra människor som skriker i smärta och dödsångest.

När dödsbränningen närmar sig sitt slut kommer Maria att få en mindre chock.

En efter en kommer de brända in genom väggen, bugar

mot henne och lyfter handen till farväl innan de sakta tonar bort. Vissa ger henne lite mer, Charl böjer sig fram och trycker en kyss på hennes panna med hela sin kärlek skriven i det rynkiga ansiktet. Levi böjer knä inför henne med tårarna rinnande nedför kinderna och med orden: "Förlåt att jag svek er" försvinner han. Louis ser inte ens sorgsen ut, han bara höjer handen i ett tack och förväl. Brochard kysser hennes handflator och ger sin gråtande elev en klapp på huvudet innan även han försvinner. Bland de sista kommer Patrick. Han går fram till sin far, höjer sakta handen som för att röra vid hans ansikte, men inser sedan att det är ogörbart och sänker handen. De står länge så, Gaston omedveten om skeendena och Patrick framför honom, insupande allt av det älskade ansiktet. Med en suck skiljs de åt och Patrick vänder sig mot Maria med sorgsna, blå ögon innan han böjer sig fram och trycker en kyss på hennes läppar. Med orden: "Mor, ta hand om min far." Går han ut genom väggen.

Om Maria upplyser de andra karaktärerna om vad som händer kommer det inte att hjälpa dem så mycket, för de kan fortfarande varken se eller höra någonting. Dock hörs deras röster in på "den andra sidan".

Varför, frågar sig då den uppmärksamme spelledaren, är det just Maria som ser detta, men inte de andra? Under hennes bakgrund ges det klara indikationer på att Maria är lite speciell av sig. Hon får förningar som leder henne till Gaston, hon ser sin far när han helar den lille, hon överlever alltid. Det ska nämnas att vad som än händer senare kommer Maria alltid att överleva. Även om den lille själv dör, och alla andra slaktas brutalt så överlever alltid Maria. Om hon tas till fånga är en av fångvaktarna egentligen katartrogen, eller blir kär i henne, eller har en skuld att betala igen till någon i hennes familj, eller... You get the picture. I vilket fall är det Marias öde som gjort henne lite speciell. Hon är den mest spirituella av de fyra, den som är närmast det slutliga uppgåendet i den andliga delen av guden. Vad än Simon må tro om det så blir man inte mer spirituell genom att kontrollera sina känslor. Maria är en stark, känslös, passionerad kvinna och även ilskan är en del av anden.

Resten av dagen hoppas vi att karaktärerna förstår att de ska hålla sig inne och tysta. Om de beger sig ut på dagen kommer de att bli tillfångatagna och då får du faktiskt hitta på allting själv, men det kan ju bli bra för det! I sådana fall kan du ju låta exempelvis Emmanuel slippa undan så att han får försöka rädda de andra o.s.v. Kom ihåg att riddare som legat i fält i många år och äntligen vunnit kan vara både fulla och ouppmärksamma.

Om de däremot gör som alla vettiga människor och beger sig i nattens mörker kommer de lugnt att slinka förbi vaktposter och lägereldar fram till den lilla stig som Charl har märkt ut för dem.

Resan, etapp1

Bergen reser sig, höga och majestätiska över karaktärerna där de beger sig upp på den lilla bergstigen mot passet de måste passera över bergen. Det är mulet och varken måne eller stjärnor lyser dem väg. Stanken från bränningarna tidigare ligger kvar som en tung dimma i luften. Vandringen mellan fästet och passet är inte så händelserik. De går, går och går. Om du vill och det verkar rätt så låt några av korsriddarna visa sig. Efter att karaktärerna flytt har

troligen Lancard förstått att de redan givit sig iväg, och nu är spanare ute för att spåra efter dem. Efter ungefär två timmars smygande flykt från fästet kommer dock korsriddarna att köra fast. Sedan hittar de inte mer. Då har nämligen våra hjältar varit tvungna att överge apostlahästarna och ge sig på bergsklättring i stället. Ingen vettig korsriddare kan ju tro på att folk faktiskt försöker hiva sig ned för de flera hundra meter långa klippväggarna i mörkret. Dock gör de det. Desperata människor gör desperata saker. Klättringen när är mödosam men händelselös. Om du vill skapa lite mer nervositet så låt någon snubbla och nästan falla eller falla och fångas upp av en utskjutande klippa eller nåt. Kom bara ihåg att Maria överlever alltid.

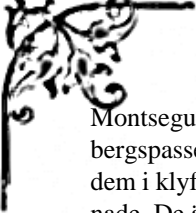
Maurices sjukdom

Maurice är, som nämns i Marias bakgrund, inte speciellt fysiskt stark. Hans hälsa är vacklande efter tolv år på ett fäste utan i princip någon motion alls. På den tredje dagens morgon vaknar de till en Maurice som kastar sig i feber. Han är inte så illa däran, men hostar och har feber, om än inte jättehög. Han orkar knappt gå själv, bara kortare sträckor. Ska de komma fram fortare måste någon bära honom. Detta är nu inte så svårt eftersom Maurice är en ganska liten pojke på säkert 42-45 kilo.

Från och med nu har de någon vecka kvar att ta sig till grottorna om de ska hinna förhindra att han dör i lunginflammation. Deras största fiende är plötsligt inte korsriddarna, utan moder natur.

Resan, etapp2

Medan våra hjältar har släpat sig upp genom bergen runt

Montsegur har katarer från Renne de Chateau anlönt till bergspasset där de ska passera. Det är två män som väntar dem i klyftan där vägen leder upp till passet, båda beväpnade. De är utskickade av Javier i Renne de Chateau för att eskortera våra karaktärer till Renne de Chateau, där de ska lämna alla sina personliga kännetecken och bevis på sin tro, inkluderat skrifterna med Hemligheterna. Henric och André är två ganska olika män, Henric riddare och André legoknekt. Henric är en ganska ljus, nästan lite nordröna man med ett smittande skratt och en hel del humor. Han kommer under deras resa att smickra Maria något fördömt om alla hennes företräden, både fysiska och mentala, på ett mycket hövligt och respektabelt sätt, naturligtvis. Visar de andra hänsyn och respekt samt vill gärna sitta och prata när han får chansen. Han är en pratkvarn till hedersknyffel och hans tunga är både rapp och skarp. André är en äldre, mer ärrad man med mörkt hår, mörkmusligt ansikte och verkar vid en första anblick råare än sin vapenbroder. Han är en ensamvarg som gärna sitter tyst och iakttar sällskapet, medan han närmast förstrött lyssnar på Henrics svada. Det tar dem några dagar att nå byn Renne de Chateau där de skall möta Javier. Inget viktigt händer under färden dit. Spela hur mycket av den ni vill. Strax utanför byn avviker de från sällskapet med sina lyckönskningar.

Renne de Chateau

Varför? Frågar sig än en gång den uppmärksamme spelledaren, och skakar på huvudet över en så virrig scenarioförfattare, skickar då Charl ut dem på en eskapad över kort sett halva Frankrike? Jag ska ge dig svaret på det nu. För det första kommer korsfararna att leta efter de förrymda runtom Montsegur, alltså bestämdes en mötesplats en bit ifrån det fallna fästet. För det andra finns det en plats att gömma hemligheterna i närheten av Renne de Chateau. För det tredje finns där en liten, gömd grupp heliga, varav Javier var en av dem, som kunde ta emot dem. För det fjärde kunde inte Charl förutse att lille Maurice skulle bli sjuk och de därför skulle vara i viss brådska.

Renne de Chateau är en by, en ganska stor by med ett härbärge vid bytorget. Det är här de ska möta Javier. Tyvärr går det inte som de tänkt sig alls. Härbärgets är besatt av korsriddare och om de frågar någon i byn får de berättat för sig att inkquisitionen knep Javier för bara någon dag sedan. Han dömdes till döden genom bränning och sitter just nu i inkquisitionens fängelse. För att hitta till grottorna behöver de Javier, då ingen av dem kan vägen. Tyvärr sitter ju då Javier inlåst i ett bevakat fängelse.

Nu är det upp till våra smarta karaktärer att tänka ut en plan. Det är meningen att de ska kunna få ut Javier, hur svårt eller lätt kan du anpassa efter spelgruppen. Gör det svårare om de är kompetenta och tänker ut en jättebra plan, men låt dem ha lite mer tur om planen inte är riktigt lika lysande. Låt de få honom med sig, med en hel del möda och besvär. Nu kommer tänka delen av scenariot: att få ut en dömd man ut en bur utan att väcka misstankar och få inkquisitionen efter sig. Trots allt har de fortfarande

Maurice att tänka på. Om spelarna klantar till sig så ska de naturligtvis inte få ut honom som av ett trollslag. En urusel plan är alltid en urusel plan.

Hur sitter då vår stackars fånge? Jo, inkquisitionen har tagit sig ett hus i byns centrum och de använder källaren som fängelse. (se karta) Cellen är säkrad med järngaller och en bom som är fastlåst. Javier är ensam i cellen, ingen mer ska till bålet den här veckan...

Källaren är vaktad av två vakter med inkquisitionens emblem. De är bägge ganska bra svärdkämpar, och Emmanuel måste tyvärr ta till en hel del våld för att ta ut dem, om den situationen skulle uppkomma.

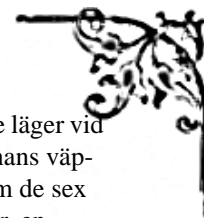
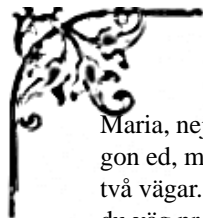
Ja, det är en del av scenariot där jag faktiskt inte kan helt förutsäga spelarnas reaktioner så ni får helt enkelt improvisera en del. Jag kan bara ge er grundförutsättningarna.

Om de inte får ut Javier blir det också improvisationsdags för spelledaren, eftersom halva scenariot faller på om de misslyckas, men i värsta fall får de väl ta sig till Lombrive och leta hej vilt.

Resan, etapp3

Javier är en man i 25-30 årsåldern. Han är en allvarsam man med brunt, avskuret hår och skägg. Han och Gaston kommer snart att finna varandra, han kommer i alla fall att söka sig till Gaston för samtal. Han inställning till de andra är välvillig, respektfull mot Maria och hennes heliga börd. Han är dock lite tveksam till Emmanuel på grund av dennes beväpning. Det enda som visar Javiers status som helig är en silverduva gömd innanför tunikan. När våra hjältar hittar honom är han torterad och svag, men ändå med livet och lite kraft i behåll. Han kommer att vara själagläd över att se dem, och i vördnad hälsa den sjuke lille pojken. Javiers ben kommer att fungera så han kan gå själv, även om hans kropp är fläckad av brännsår. I packningen har Maria faktiskt hitta lite salva som Hortense har skickat med som kan lindra hans smärtor något. Trots detta är han så svag att de inte kan färdas hela dagresor utom bara kan gå en halv dagsmarch per dag. Först får han dem till ett hus utanför byn där han ber dem lämna över hemligheterna till en man vid namn Gregory. Efter det bär det av mot Lombrive. Han leder dem förbi byar och han påpekar hela tiden vikten av att undvika bebyggelse. Han leder dem mot Tarascone, den närmaste byn från Lombrive räknat. Där ska han skicka bud till grottorna om att de har anlönt. Färden går bra ända till strax utanför Montailou. Där överraskas de av en liten kolonn korsriddare. Maria ställs inför ett eldprov. Pierre Azeme, mannen som dödade hennes make är bland dem. Han verkar inte känna igen henne, men hon känner igen honom utan problem, trots att han blivit femton år äldre. Nu gäller det att göra rätt prioriteringar. Om de ljuger kan de komma förbi kolonnen, med bara några barska frågor från dem, men då bryter de sina eder. Om de berättar sanningen, eller svarar sanningsenligt på frågorna kommer de att tillfångatas eller kanske till och med bli dödade (inte

Maria, nej). Emmanuel har ju i och för sig inte svurit någon ed, men han har ju sina principer. Nu kan scenariot gå två vägar. En om de ljuger och bryter sina eder. Då följer du väg nr 1. En annan om de inte ljuger utan tillfångatas av korsfararna. Då följer du väg nr 2.

Väg 1

När korsfararkolonnen kommit ur sikte på den dammiga vägen fortsätter de mot Tarascone. Resan blir ganska händelselös för ännu några mil, men när de väl kommer fram till Tarascone är Maurice helt rödblommig av feber och yrar. Hans hosta är också den sämre. Eftersom de alla är ganska läkekunniga kan de se att om han inte får vård av någon bättre än dem inom några dagar är han förlorad. Hans lilla vårförkylning har blivit en otrevlig lunginflammation och han hostar slem och hänger som en trasa i deras armar där de bär honom. Javier berättar att de ska träffa hans kurir i ett hus precis i utkanten av Tarascone. Huset är en liten stuga, välkött men fattig och där hälsas de av en gammal man och han dotterson. De bor där ensamma sedan pojkens mor och far dog för flera år sedan. Medan pojken springer iväg för att underrätta grottorna om deras ankomst bäddar de ner Maurice i stugans enda säng och sällskapet äter att varmt mål mat (Hrm, nåja, det som av bondebefolkningen i Frankrike definierades som mat på 1200-talet).

När pojken kommer tillbaka ungefär fyra-fem timmar senare blir de av Javier ledda ner till grottorna där de heliga väntar dem. De välkomnas och den lille får vård. Han överlever, även om Maria nog svetts i någon vecka till. Alla fyra erbjuds att stanna så länge de vill, kanske till och med hela livet.

Så slutar vår saga.

Väg 2

Det här är den händelserika vägen. Det är här din insatts som spelledare blir som viktigast. Korsriddarna kommer att tillfångata våra hjältar, alternativt döda dem beroende på hur speltrötta och/eller stendumma spelarna är i sina uttalanden. Om de är snälla och fogliga kommer de att tillfångatas och släpas inför inkquisitionen i Foix. Om de är kaxiga, kallar korsriddarna hemska saker och är aggressiva kommer den karaktären att dödas på fläcken. Helt enkelt få halsen avskuren. Om Maria är sådan kommer de att slå henne, hota henne eller kanske låta hennes straff gå ut över de andra. De har en chans att fly från korsriddarnas läger. För att de ska få en chans i alla fall så kommer jag att ge dig grundförutsättningarna. Det är fem korsriddare, två äldre och tre yngre. En av de äldre är Pierre Azeme. Var och en av dem har en väpnare med sig. Alla är beridna, men färdas i sakta mak. Fångarna är bundna till händerna och för springa/gå snabbt efter hästarna, utom Maurice som de ser är sjuk och fortfarande ung för att av inkquisitionen dömas till att sättas i klosterschola. Han sitter bakom en av väpnarna på en häst. Den kommer att ta dem ungefär tre dagar

från Montailou till Foix, och på kvällarna slår de läger vid vägkanten. Två vakter per vakt, en riddare och hans väpnare per vakt, fem vakter på tio timmar. Eftersom de sex fångarna bara består av en gamling, två bokmalar, en kvinna och hennes sjuka barn vidtar de inte så stränga säkerhetsåtgärder med dem utan håller nästan bara koll på Emmanuel som har frångagits sitt svärd. Frågan är vad våra hjältar sätter högst, plikten de fått sig pålagda eller sina heliga eder. Både Maria och Gaston kan slåss, men har svurit att inte göra det. Dock har korsfararna inte varit ensamma en kvinna på flera veckor och Maria är bara en kättare och hedning och ska ju ändå dö och, tja, vad de gör åt det är upp till er och spelarnas engagemang, om ni förstår vad jag menar. En våldtäkt är ganska bortkastad ur spelsynpunkt på en spelare som inte lever sig in i karaktären.

Om de lyckas fly kommer de att ta sig till Tarascone där du kan upprepa proceduren från Väg 1. Maurice är bara lite sjukare, han är nästan medvetslös av feber när han forslas in i grottorna där han sakta tillfrisknar under de heligas vård.

Och sålunda ter sig slutet.

Inkquisitionen

Om de kommer så långt som att föras inför inkquisitionen kommer de att bli dömda till döden genom bränning, Maria kommer, om gärna efter lite kul tortyr, att komma undan. Kanske kommer en av fångvaktarna att bli förälskad i henne, trots allt är hon en både karismatisk och attraktiv kvinna, eller också har någon gammal bekant blivit tvångsrekryterad och hjälper henne att fly, eller så... ja, ni fattar galoppen. Vad gäller Maurice kommer han att sättas i samma cell som Maria, eftersom de antar att han är hennes son, och enligt korsriddarnas standard inte är vuxen än. Karaktärerna skiljs i alla fall åt, de andra i männens del och Maria och Maurice i kvinnornas.

Om både Maria och Maurice kommer ut kan de ta sig till Lombrives heliga grottor. Från Foix är det inte så långt till Tarascone och väl där har de redan siktats från grottorna och välkomnas. Tyvärr är Maurice redan så svag att han inte går att rädda utan han dör i lunginflammation efter någon vecka i grottorna.

Så har slutet kommit, både på vår saga och på Merovingernas dynasti.

Och i paradiset är jag...

**At the end of seven hundred
years, the laurel will be
green once more**

-Anon. Troubadour, 13th Cen

